

TIIJOKS TEIL

Tampereen Karjala-seura ry:n
Tiedotuslehti n:o 52 tammikuu 2021

Kotisivu: www.karjalanliitto.fi/tampereenkarjalaseura

S-posti: karjalatampere@gmail.com

Postiosoite: Koulukatu 12, 33200 Tampere

Käyntiosoite: Satamakatu 20, käynti sisäpihan puolelta

Kuva: Aleksandr Samoilov

Tampereen Karjala-seura ry:n tiedotuslehti n:o 52

SISÄLTÖ

Puheenjohtajan tervehdys	s. 2
Toimintakalenteri 2021	s. 4
Retki Pohjanmalle v. 2020	s. 5
Muistoissa elämän kirjo	s. 7
- Taasha myö tavattii-55 vuuve jälkee	s. 7
- Juureni Karjalasta	s. 8
- Hyvät karjalaiset ystäväni	s. 10
- Inkeriläinen Anna-Maria Orgolainen	s. 11
Muutamma ruokaohje piristämmää päivää	s. 12
”Mikä jääp terält, se jääp hamarltki”	s. 14
Ystävänpäivä 14.2.	s. 15
Lehden toimittajan jupinat, koronakaranteenissa	s. 16
Jäsenmaksukäytäntö muuttuu	s. 19
Viitesiiro	s. 20
Myytäviä kirjoja kerhohuonella	s. 21
Kerhohuoneen vuokraaminen	s. 21
Kerhojen vetäjien yhteystiedot	s. 21
Kuvia	s. 22
Hallituksen jäsenten yhteystiedot	s. 24

Julkaisija: Tampereen Karjala-seura ry

Postiosoite: Koulukatu 12, 33200 Tampere, käyntiosoite: Satamakatu 20

Toimittaja: Auli Simola, p. 050 559 7667, auli.simola@gmail.com

Painopaikka: Tampereen Laserma Oy

Tiedotuslehti ilmestyy 2-3 kertaa vuodessa, jakelu 350 kpl.

Puheenjohtajan tervehdys 8.1.2021

Arvoisa Tampereen Karjala-seuran jäsen/ystävä,

Viime vuonna näihin samoihin aikoihin valmistauduimme juhlimaan seuran ja myös Karjalan Liiton 80-vuotista taivalta. Mutta kenelläkään ei ollut silloin vielä aavistusta, miten poikkeuksellisia aikoja ja oloja joutuisimme kokemaan ihmiskuntana kautta koko maailman. Tuo idästä leviämään lähtenyt covid-19 tai tutummin koronavirus, pysäytti meidät, ja romutti meidän niin kuin muidenkin juhlasuunnitelmat ja keskeytti seuramme toiminnan suureksi osaksi vuotta. Maaliskuussa 2020 peruutetut kerhotapaamiset pääsimme aloittamaan uudelleen

vasta elokuun lopulla. Juhlapäivälliset ohjelmiseen joutuimme peruuttamaan, samoin joulujuhlan.

Poikkeusolojen edelleen vallitessa saimme kuitenkin pidettyä juhla jumalanpalveluksen Tampereen tuomiokirkossa 20.9., missä saarnasi Viipuri-taustainen pastori Liisa Lindell, ja liturgina toimi pastori Mervi Äyräväinen. Karjalan Kaiku-kuoron kvartetti lauloi mm. Te luulette meidän unohtaneen, ja johdatti yhteislauluun Jo Karjalan kunnailla lehtii puu. Saimme viettää muistorikkaan hetken kauniissa kesäisessä säässä, ja osallistua myös yhteiselle ehtoolliselle.

Kevätkokous pidettiin ravintola Vaskitähdessä vasta 28.6. Kokous vahvisti tilinpäätöksen ja myönsi tilivelvollisille vastuuvapauden. Syyskokous pidettiin samassa paikassa 25.10.2020, ja siinä valittiin nykyiset puheenjohtaja ja varapuheenjohtaja jatkamaan. Uutena jäsenenä hallitukseen valittiin Heidi Koivikko. Toivotimme hänet tervetulleeksi hallituksen toimintaan. Kiitimme poisjäänyttä hallituksen jäsentä Kaija Kahilaa seuran hyväksi tehdystä arvokkaasta työstä.

Kesän aikana saatoimme liikkua luonnossa ja tapasimme toisiamme mm. hallituksen yhteiskuvassa Hatanpään Arboretumissa, missä oli paikalla myös käsityökerhon jäseniä.

Lähinnä Tapio Nikkarin, Veijo Sinkkosen ja Seija Ahomäen yhteisponnistuksen tuloksena, ja muutamien muiden avustaessa, saimme tehtyä seuran 70-vuotishistoriikin jatko-osan 10 viimeisen vuoden tapahtumista.

Alkaneen vuoden alussa poikkeusolot jatkuvat edelleen, vaikka kokoontumisrajoituksia on hieman höllennetty poikkeuslain voimassa olon päättymisen jälkeen. Edelleen vain enintään 10 henkilöä voi pitää yhteistä tilaisuutta sisätiloissa, ja edelleenkaan emme voi yhtyä yhteislauluun kokouksissamme. Edelleen käytämme maskeja nenän ja suun suojana liikkeessamme julkisissa paikoissa, kaupoissa tai keskinäisissä tapaamisissa. ja edelleen käytämme poikkeuksellisen paljon saippuaa ja käsidesiä desinfiointiin. Edelleenkaan emme kätele ja pidämme 1-2 metrin turvavälit. Rokotukset virustaudin vaikutuksia vastaan ovat juuri alkaneet, mutta kaikkien suomalaisten rokottamiseen kuluu mahdollisesti koko tämä vuosi. Joudumme siis elämään vieläkin monien rajoitusten alaisuudessa.

Olemme seuran hallituksessa linjanneet odotukset tämän vuoden toiminnoille hyvin väljästi. Kevätkokous on suunniteltu ravintola Vaskitähteen sunnuntaiksi 25.4. klo 14. Kevätjuhla pidetään, jos mahdollista, Muotialan pirtillä sunnuntaina 30.5. klo 14

Kerhojen toimintaa ylläpidetään seuraten terveystilanteen kehittymistä ja viranomaisohjeita. Käsityökerho ja murrekerho aloittivat jo 7.1. Ja muut kerhot seuraavat siten, että miestenkerho on tiistaina 12.1. klo 13, naistenkerho keskiviikkona 13.1. klo 12 ja käsityökerho torstaina 14.1. klo 13. Tästä eteenpäin käsityökerho on joka viikon torstaina klo 13 alkaen sekä miesten- ja naistenkerhot parillisina viikkoina, miestenkerho tiistaina klo 13 ja naistenkerho keskiviikkona klo 12.

Tarinatuokioita järjestämme mahdollisuuksien mukaan, ainakin kevät- ja syyskokouksen yhteyteen.

Tiedotamme kaikista tapahtumista ja toiminnastamme seuraavasti:

- Aamulehden Menot palstalla
- Seuran kotisivulla, joka löytyy googlettamalla Tampereen Karjala-seura
- Seuran Facebook sivulla

Ja ainakin virallisista kokouksista tiedotamme lisäksi Karjala-lehdessä.

Tämän lehden mukana on tilisiirto seuran jäsenmaksun maksamiseksi niille Tampereen Karjala-seuran jäsenille, jotka eivät kuulu jäsenenä Karjalan Liittoon. Ne Tampereen Karjala-seuran jäsenet, jotka kuuluvat jäsenenä myös Karjalan Liittoon, saavat jäsenmaksulaskun Karjalan Liitosta postitse. Se sisältää sekä seuran että Liiton jäsenmaksun. Seuran jäsenmaksu on 15 euroa ja Karjalan Liiton jäsenmaksu 20 euroa.

Toisaalla tässä lehdessä on lyhyt selvitys jäsenmaksulaskutusuudistuksesta.

Karjalaiset Kesäjuhlat pidetään, jos tilanne sallii, Raumalla 18.-20.6.

Tiedotamme myöhemmin lisää asiasta.

Pidetään turvallista yhteyttä läheisiimme ja ystäviimme, toistemme yhteydessä voimaannumme itsekkin. Kerhoissa mukana oleminen ja kokemusten jakaminen virkistää!

Toivotan kaikille seuran jäsenille sekä karjalaisille ja karjalaisten ystäville Jumalan siunausta ja hyvää vointia alkaneelle vuodelle. -Kari Repo-

Toimintakalenteri 2021

Tammikuussa kerhot aloittivat 7.1. alkaen ja tästä eteenpäin mennään seuraavasti kohti kesää, jolloin pidämme kesätauon säännöllisestä kerhotoiminnasta.

- joka kuukauden ensimmäinen torstai, murrekerho klo 17.00 (huom. aika muuttunut), vetäjä Ritva Laaksonen
- joka torstai käsityökerho klo 13, vetäjä Anja Hakonen
- parillisten viikkojen tiistait, miesten kerho klo 13
- parillisten viikkojen keskiviikot, naisten kerho klo 12

Muutokset mahdollisia

Seuraa ilmoittelua seuran Facebook-sivulla ja Aamulehden menopalstalla. Ota yhteys kerhojen vetäjiin tai hallituksen jäseniin ja varmista kerhojen kokoontumiset tämän hetken muuttuvien koronasäännösten mukaan.

Keväkokous

Tampereen Karjala-seura ry:n sääntömääräinen kevätkokous on suunniteltu pidettäväksi sunnuntaina 25.4. klo 14 Ravintola Vaskitähdessä. Tässäkin seuraamme viranomaisten määräyksiä kokoontumisrajoituksista.

Tarinatuokiot

Kuukausittaiset tarinatuokiot ovat tällä hetkellä tauolla, mahdollisuuksien mukaan niitä järjestetään. Kevät- ja syyskokousten yhteyteen tarinatuokiot on mahdollista järjestää. Muistetaan edelleen ne viranomaisohjeet kokoontumisista.

Kevätmyyjäiset

Perinteiset kevätmyyjäisten järjestäminen riippuu jälleen viranomaisohjeista. Joulumyyjäiset 2020 olivat jo hyvällä suunnittelulla, mutta niin vain jouduttiin perumaan ne. Seuraa ilmoittelua, ole aktiivinen ja kysele.

Kevätjuhla

Kevätjuhlan toteutuminen riippuu paljolti viranomaisten kokoontumismääräyksistä. Suunnitteilla on järjestää juhlat sunnuntaina 30.5. klo14 Nekalan siirtolapuurtarhayhdistyksen Pirtillä.

Kesäjuhlat Raumalla

Karjalaiset kesäjuhlat Raumalla 18.-20.6.2021, jos tilanne sallii.

Naisten- ja käsityökerhon retki Pohjanmaalle

25.8.2020 toteutui corona-pandemian vuoksi keväältä siirtynyt virkistysretkemme. Matka oli liikennöitsijä Antti Lauhamon järjestämä matka, johon nytkin otettiin osallistujia vain rajoitettu määrä.

Iloisena kokoonnuimme aamuvorhain Tampereen Keskustorille ja matka voi alkaa kauniin sään vallitessa.

Kerran poikkesimme lyhyellä kahvitauolla ja kolmen tunnin ajon jälkeen saavuimme Kauhajoen Päntäneelle, missä **Lankatalo Tapion kaupan** isäntä toivotti meidät tervetulleeksi 800 neliömetrin suuruiseen halliin, n. 80 000:n lankakerän pariin. Oli siinä ihastelemista ja hypisteltävää kotimaasta ja ulkomailta, värien ja laatujen kirjoa. Ensimmäiset ostokset päättyivät kasseihin.

Taidekahvila ja galleria Anne Mattila

Rauhassa saimme katsella, kysellä sekä tehdä ostoksia, minkä jälkeen matka jatkui **Jokipiin Pellava** – kauppaan.

Siellä suurin osa tuotteista on Suomen johtavien tekstiilitaiteilijoiden suunnittelemaa, kodinsisustukseen, kylpyhuoneeseen ja saunaan.

Joululahjoiksikin teimme jo edullisia hankintoja. Halukkaat osallistuivat myös pieneen tehdaskiertokäyntiin.

Iltapäivän alkupuolella vatsaa alkoi jo hiljalleen kurnia ja saavuimme viehättävään lounaspaikkaan, **Pihlajan kevariin** (huom. nimessä ei ole kirjoitusvirhettä) Jalasjärvelle. Ihastuttava omakotitalo piharakennuksineen ja pihapiirin kukkamaineen joen ja kosken partaalla. Juhlapaikka on toiminut jo 50 vuotta ja vuonna 1983 yrittäjärouvan poika vaimonsa kanssa otti vastuun perheyriityksestä. Iloisen vanhan rouvankin, joka asustaa pihapiirin pienempää taloa, tapasimme rollaattorinsa kanssa pihamaalla. Hän kertoi, kuinka mieli pysyy virkeänä, kun saa kuulla kiitosta asiakkailta ja rupertella tovin heidän kanssaan. Sisällä päätalossa, yrittäjäpariskunnan kodissa meitä odotti lämpimän kodikas tunnelma ja suussa sulavat pitopöydän moninaiset herkut.

Vatsat täynnä rauhallisen ruokatauon jälkeen istuimme bussiin jatkamaan matkaa ja saavuimme kulttuurin pariin, **Taidekahvila ja galleria Anne Mattila**, missä kuvataiteilija, laulaja, itse otti meidät lämpimästi vastaan gallerian ovella toivottaen tervetulleeksi, kertoi galleriansa historiasta ja taiteestaan. Alkuesittelyjen jälkeen nautimme munkkikahvit – ja minkälaiset munkkirinkelit. Sellaisia emme olleet kukaan ennen nähneet ja syöneet: miehen kämmenen kokoiset, tuoreet, sokeriset ja muutenkin maukkaat. Kahvilapuoli on Anne Mattilan äidin työtä ja yksi Annen sisaruksista on myös toiminut siellä jo neljä vuotta.

Anne Mattilan taide on herkkää ja kaunista, viidentoista vuoden ajalta. Anne kertoi, kuinka hänellä on maalauksissaan aina jokin syvempi ajatus ja usein niihin liittyy myös itse kirjoittamansa runo.

Taidetta on ripustettu näytteille eri rakennuksiin, kuisteille, pihapiiriin, kappeliin ja taidepolulle.

Rakennuksiin ja ulos on kerätty myös kauniita, vanhoja esineitä ja pihaa koristavat erilaiset istutukset. Pieni vaateputiikkikin löytyy.

Kokonaisuus on paikka, jonne haluaa tulla uudelleen; pidemmän ajan kanssa, katselemaan, istumaan ja rauhoittumaan.

Tarina kertoo ja kuva näyttää, kuinka sokeriset ja kookkaat ovat munkit

Illansuussa palasimme hiukan väsyneinä, mutta tyytyväisinä ja iloisina kotikaupunkiimme. Hienot muistot jäivät liikennöitsijän järjestämistä matkakohdevierailuista. Siitä suuri kiitos. Kiitos tietysti myös mukavalle matkaseurueellemme. -Muistiin merkitsi Seija-

MUISTOISSA ELÄMÄN KIRJO

Taasha myö tavattii – 55 vuove jälkee

Olimme serkkuni kanssa matkalla Jaakkimalaisten Kesäjuhlille 1993 kun hän esitteli minulle **Väinö Teräväisen** (s.1925) Jaakkiman Oppolan kylästä, jossa hän, vanhempani ja Väinö olivat syntyneet. Kun kuulin nimen, muistin heti kenestä oli kysymys, sillä niin usein olivat vanhempani Väinö Teräväisestä puhuneet.

Väinö Teräväinen oli aloittanut oppikoulun Jaakkiman Yhteiskoulussa syksyllä 1938 ja oli saanut kotoani Lahdenpohjan kauppalan Nobelinmäeltä kortteerin koulupäivien ajaksi. Oppikouluun oli meiltä vajaan kilometri. Väinön kaveriksi tuli Veikko Suutarinen, joka myös silloin aloitti oppikoulunsa. Minä sain silloin ainoana lapsena hyvät kaverit pojista, erityisesti Väinöstä.

Pojat ehtivät asua meillä ja käydä koulua vain vuoden 1939 marraskuun loppuun, kun talvisota syttyi ja koulut suljettiin.

Jaakkimalaiset määrättiin evakkoon Iijoen pohjoispuolella oleviin kuntiin. Veikko Vennamo (lahdenpohjalainen hänkin) oli sanonut Väinölle, että jaakkimalaiset ohjattiin pohjoiseen, koska pelättiin Neuvostoliiton uutta hyökkäystä. Väli rauhan aikana kaikki eivät palanneet Karjalaan, eikä meidänkään perheemme voinut palata, koti Nobelinmäeltä oli hävitetty, todennäköisesti siirretty jonnekin.

Pääsin vanhempieni kanssa käymään Jaakkimassa ja Lahdenpohjassa syksyllä 1943, mutta silloin en tavannut Väinöä enkä tiennyt hänen perheensä palaamisesta Oppolaan.

Edellisestä tapaamisestani Väinö Teräväisen kanssa oli siis kulunut noin 55 vuotta. Väinö oli jättänyt oppikoulunsa kesken ja toisen evakkomatkan jälkeen muuttanut työn perässä Isostakyröstä Lappiin, uittohommiin, joista Väinö tykkäsi. 1950-luvulla Väinö Teräväinen kouluttautui Vaasan teknillisessä koulussa rakennusmestariksi ja kolmekymppisenä hänet nimitettiin Ounasjoen piiripäälliköksi v. 1956.

Väinö Teräväinen

Jaakkiman yhteiskoulu

Kemijoen Uittoyhdistystä hän palveli yli 45 vuotta. Hänet tunnettiin uitossa ”puseroherrana”, joka johti joukkoja edestä ja erottui muista jätkistä vain kravatilla. Esimiehet olivat moittineet siitä, että absolutistina tunnettu Teräväinen ottaa töihin juoppoja kommunisteja, tähän Teräväinen oli vastannut, että uittoon on pakko ottaa mitä on tarjolla, kun sinne ei saa raittiita kokoomuslaisia.

Väinö Teräväinen (1925-2014) tunnettiin ilmiömaisesta muististaan. 50-luvulla hän mm. opetteli vedonlyönnin takia almanakan ulkoa, harrasti shakkia ja ristikkojen ratkomista. Hän osallistui aikoinaan suojeluskunnan poikaosaston harjoituksiin, osallistui vuosikymmenten ajan Lapin karjalaisten toimintaan, oli SMP:n edustajana 1968-72 Rovaniemen kaupunginvaltuustossa, kuului Rovaniemen sotaveteraanien lisäksi Laatokan puolustuksen perinneyhdistykseen ja shakkikerhoon. Eläkkeelle Väinö jäi 1986.

Väinö Teräväisen pojista Pentti Teräväinen asuu Ylöjärvellä ja on tullut tamperelaisillekin tutuksi yhdessä vaimonsa kanssa omistamasta ja toimittamasta Radio Musasta. Väinö kertoi tarinan vanhasta karjalaismiehestä, jolta kysyttiin ”kui siul mänöö”. Tähän mies vastasi, että ”mikäs tässä, päivät tääl ja yöt koton Karjalas”. Pentti oli pannut tarinan muistiin ja teki siitä laulutekstin ”Päivät ja työt, unet ja yöt”. Erkki Liikanen on laulanut kappaleen Karjalan kunnailla -levyllä.

- Veijo Sinkkonen, Lahdenpohjan kauppala-

Juureni Karjalasta

Kaija Kahila os. Käppi. Olen syntynyt
16.03.1945

Isäni Jalmari Käppi s. Sakkolassa 4.8.1895 (kuoli
5.10.1963 Siukolassa, Tyrvännössä)

Äitini Aino Käppi os. Savolainen s. 16.5. 1904
Muolaassa (kuoli 16.3.1968 Hämeenlinnassa).

Käppi nimi tarkoittaa tietolähteen (Kirsi Pesonen)
mukaan kankeata sotilaspäähinettä, myös vanhaa
sotilassukua. Käppi nimi vain Karjalassa, nimi on
sittemmin levinnyt sodan jälkeen ympäri maailmaa.

Isä ja äiti kävivät kihlat ostamassa 1929
Viipurissa. Siellä Torkkelinpuistoa käyskennellen ja
Pyöreässä Tornissa kihlajaiskahvilla. (Torni
rakennettu v.1547-1550). Perhettähän sitten
lisääntyi tasaiseen tahtiin, eli lapsia syntyi kaikkiaan
yhdeksän. Olen toiseksi nuorin. Kuusi poikaa ja
kolme tyttöä. Nyt katraasta on jäljellä kolme poikaa
ja yksi ”tyttö”, minä. Isäni Jalmari ja hänen kaksi
veljeään, vanhin veli Juho ja nuorempi veli

Alexander asettuivat perheineen asumaan yhteiseen
talouteen, jossa Juho vaimonsa ja tyttärensä kanssa jo asui.

Äiti ja isä kihlakuvassa v.1929

Tila oli viljelys- ja karjatila Vuokselan pitäjän Kuninkaanristin kylässä.

Asuintilojen käytyä ahtaaksi kun perhettä lisääntyi, varsinkin Jalmarin ja Ainon, (isän ja äidin) taloudessa, veljekset päättivät suorittaa pesänjaon joka tehtiin 9.11.1932. Asiakirjan mukaan pesänjaossa isälle ja äidille siirtyivät mm nämä: 2 lehmää, 1 lammas, 1 sika, tukkireet, varpit ja sakset, heinäharava, rautasänky. Yhteiseen käyttöön kolmen perheen kesken myös: heinäkone, hankmo, äes, kyntöaura, viskuri, rautakanki, separaattori, nuotan osuus ja vene. Pienessä mökissä perhe senkun lisääntyi ja puuhaa riitti peltotilkun, pienen karjan ja kasvimaan pidossa.

Evakkomatkalta lähtö kuten niin monilla muillakin. Isä maanpuolustukseen ja äiti viiden alaikäisen lapsen kanssa evakkoon. Väli rauhan aikana takaisin Vuokselaan, jossa koti tallella. Vanhemmat sisarukset muistavat kuinka lähistöllä olevassa metsikössä oli vielä venäläisten sotilaiden ja hevosten luurankoja, kranaatteja, tykin kuulia ja kaikenmoista romua sodan jäljiltä. Varsinkin pojilla oli siellä jännittävää. Toinen lähtö ja äidillä seitsemän lasta mukanaan. Viisi lasta lähetettiin Ruotsiin sotalapsiksi. Kotiutuivat, mutta kaksi palasi Ruotsiin pysyvästi.

Veljien ja sisaren kertomukset Ruotsin ajalta ovat kiinnostavia ja miten suhtautuivat edestakaiseen muuttamiseen. Heillä oli pääasiassa hyvät muistot sieltä.

Minä synnyin alkuvuodesta -45 Keuruun Pihlajamäellä. Olin kolmen kuukauden ikäinen kun muutimme Suomenselälle. (nyk. kuuluu Salon kaupunkiin) Sieltä vuonna -46 Tyrvääntöön (nyk. Hattula) Siukolan kylään. Ensin Siukolan päätalon vanhaan aittarakennukseen jossa sateella katto vuoti ainakin kymmenestä kohdasta! Muistikuva on, kun nukuttiin lattialla, niin joka välissä oli vatia ja ämpäriä. Vuonna -48 pääsimme muuttamaan taloomme jonka isä ja pojat olivat rakentaneet. Toki muitakin siinä apuna. Navetta rakennettu, kolme lehmää ja peltoa 7 hehtaaria + metsää.

Äiti, isä, täti ja me lapset. Minä istumassa jakkaralla.

Aloitin koulun olympiavuonna -52. Koulu oli mukavaa, matkaa noin kolme kilometriä, pellon reunoja pitkin, pahin osuus oli synkkä metsätaival välissä. Siitäkin selvittiin. Lähellä koulua oli kauppa, josta ostokortilla kävin ostamassa tarpeellisen kahvipaketin! Loput ostokortista on vieläkin tallella.

Sisaret ja veljet lähtivät nuorin maailmalle töihin ”leivän perään” kuten minäkin. Muutin 15 vuotiaana ripille pääsyn jälkeen kaupunkiin, ensin Hämeenlinnaan ja sitten Valkeakoskelle 16 vuotiaana ”unelma-ammattiin”, eli kauppaan töihin ja työtä myyntialalla oli pitkään!

Kotipaikalla Karjalassa Vuoksen Kuninkaanristin kylässä olen käynyt neljä kertaa. Viimeisin käynti kesällä v.2018. Pieni kulahtaneen näköinen mökki ihan Vuoksen rannalla tönötti yhä pystyssä, oli varmaankin niin pieni ettei pommikaan osunut siihen. Ympärillemme on rakennettu runsaasti uusia mökkejä ja tämä ihan ressuksena siellä keskellä. Mökkiä on asuttanut perhe Pietarista vuodesta -48, ja nyt toinen ja kolmas polvi pitänyt sitä kesäpaikkana. Kesällä 2018 käydessämme ei ollut ketään paikalla ja piha näytti villiintyneeltä, joskaan ei kovin hoidettu ollut, vaikka olivat paikallakin. Tsajua aina tarjosivat käydessämme.

Olen ollut aika nuori kun isä ja äiti kuolivat. Alle kaksikymppinen kun isä kuoli ja vähän päälle kaksikymppinen kun äiti kuoli. Paljon jäi kysymättä vanhemmilta monen monta asiaa, jotka kiinnostaisivat. Tiedot ovatkin vanhempien jäljellä olevien sisarusten varassa. On ollut rikkaus, kun on ollut iso sisarusparvi!
- Kaija Kahila-

Hyvät Karjalaisetystäväni

Olen paljon mietiskellyt sanaa ystävyys, sana pitää paljon sisällään. Ystäviä tulee ja menee kautta elämän. Tuli kevät 2020 ja alkoi lähestyä huhtikuu ja miun 80 syntymäpäivä. No, mitäs sitten tapahtuikaan?! Tulipahan mokoma mörkö korona meitä tavan ihmisiä kiusaamaan. Niinpä evakossa syntyneen Anja tyttöksen kaheksan kymppiset piti siirtää hamaan tulevaisuuteen. Aikahan oli meille kaikille outoa, elämämme muuttui kertaheitolla.

Vaan eihän se aika silloin vuonna 1940 ollut ihan tavallinen, olimme siirretty pois omasta kodistamme, vieraisiin tupiin. Siellä savon sydämessä Saittajärven rannan saunassa olen syntynyt. Kapalossa kesän kynnyksellä toukokuussa isän ja äidin ja sisarusteni kanssa päässyt kotiini Tuupovaaran Lokankiveen.

Nythän ihmiset puhuvat kuinka outoa tämä aika on, ja monen mielestä vaikeaa, niin eihän se helppoa ollut silloinkaan kun minä synnyin, oli sota-aikaa eikä tiennyt pääseekö evakot omaan kotiinsa Karjalaan koskaan. Kaikesta kuitenkin selvittiin ja minustakin kasvoi ja tuli ihan kohtalaisen hyvä ja mukavakin ihminen. Mikäli uimakareiden sanomisiin on uskominen.

Karjalaseuramme hallitus ja kerholaiset kyselivät sitten kevään ja kesän aikana, että milloinka he pääsevät juhlimaan minun synttäreitä? Päätin, että syksyllä 2020. Torstai 10.9. oli tosi ihana päivä, tulivat seuran hallitus juhliini kahentoista aikaan ja sitten tuntia myöhemmin käsityökerholaiset sekä naisten kerhosta ja sitten vielä miestenkerho. Nää prihat lauloivat miulle niin kauniisti, jotta ihan syvän sykähti ja tul tippahi silimää. Riitta Kymäläinen teki ihanat kakut ja mie ite tein piirroot ja

munavoin. Kahvin kanssa hyvässä seurassa maistui makealle ja siinä suakkunoitiin ja haasteltiin sekä vaihdettiin ajatuksia tulevasta ja vähän menneestäkin.

Kiitos rakkaat karjalaiset, kun teitte päivästäni ikimuistettavan. Nyt jaksan elää eteenpäin ja juhlitaan sitten taas, kun tulee satavuotta täyteen. Olen onnellinen ihminen, kun olen saanut ihania karjalaisia ystäviä kanssakulkijoikseni.

”Jonakin päivänä olen puu, ja tuuli laulaa oksillani ja aurinko tanssii lehdilläni. Olen vahva ja kaunis kaikkina vuoden aikoina. Sillä elämä ei mene taaksepäin, eikä viivy menneessä päivässä. Gibran.”

Tähän on hyvä lopettaa ja kiittää teitä kaikkia. -Anja Hakonen-

Inkeriläinen Anna-Maria Orgolainen

Anna-Maria Orgolainen syntyi v.1937 kesäkuussa, silloisen Leningradin alueen Kelton kylässä "Likolampi"-nimisessä paikassa. Elettiin Stalinin vainojen aikaa.

Perheessä oli äiti, isä ja kolme lasta, A-M heistä nuorin. Äidillä oli suomalainen passi ja painostuksen alaisena ja peloissaan hänet pakotettiin Suomeen. Isällä taas oli neuvostokansalaisen passi, jonka vuoksi isä ja muu perhe mummo mukaan lukien pakkosiirrettiin v.1942 Uralin alueelle kauas Siperian puolelle. Mukaan sai ottaa vain 20 kg matkatavaraa. Väkeä kuljetettiin ensin Laatokan yli ja sieltä junalla eteenpäin. Matkan aikana muutama Annankin sukulaisista kuoli nälkään ja pakkaseen. Junan pysähtyessä asemilla, vaunuihin huudeltiin asemalta ”Onko kuolleita?” ja jos oli niin nämä siirrettiin ulos ja kerättiin pinoihin asemalle.

Lopulta tultiin Krasnojarskiin, parin sadan kilometrin päähän Mongolian rajasta, vuorten ympäröimään paikkaan. Kaikilla aikuisilla oli pykälän 38:n mukainen merkintä passissaan eli ”Kansanvihollinen”. Aikuisväestö teki kovaa, palkatonta työtä kolhoosilla. Pelloilta kerättiin jäätyneitä perunoita ja jyviä, joista tehtiin ruokaa, hapankaalista saatiin vitamiinit ja siperialaiset näyttivät heille, mitä ruohoja voi kerätä ja syödä, ja mitkä taas olivat myrkyllisiä. Jossain vaiheessa he saivat pienen peltotilkun, istuttivat siihen itäneet perunankuoret, mitä jäi jäljelle, kun sisukset oli syöty.

Anna-Maria sairasteli paljon ja oppi kävelemäänkin vasta kuusi vuotiaana. Hän kävi mummonsa koulua, ”Ämmä” oli salaa pitänyt Raamatun, virsikirjan ja katkismuksen mukanaan ja hän opetti Anna-Marialle suomenkielen, myös sen kirjoittamistaidon. Paperin sijasta kirjoitettiin tuohisille liuskoille. Tytön isä teki metsästä keräämistään materiaaleista ja hiilestä kynän. Annan vanhempi veli menehtyi keuhkokuumeeseen eräänä talvena. Perhe eleli siellä kaukana Siperiassa kokonaiset 7 vuotta.

Äitinsä Anna tapasi Viipurissa 16-vuotiaana, kun äiti vihdoinkin pääsi saapumaan Suomesta perheensä luo. 1940-luvun lopulla Siperiaan pakkosiirrettyjä alkoi päästä muuttamaan mm. Petroskoin lähialueille. Sataa kilometriä lähemmäksi silloista Leningradia ei ollut soveliaasta muuttaa. Niinpä tämäkin perhe asettui erilaisten vaiheiden jälkeen Petroskoin alueelle asumaan. A-M oli töissä ja opiskeli opettajaksi Petroskoissa! Perhe asui Karjalan alueella 40 vuotta.

Vuonna 1998 Anna-Maija Orgolainen muutti pysyvästi Suomeen ja elelee nyt Kaukajärvellä.

Krasnojarskin alue merkitty punaisella karttaan.

Meillä on tilaisuus kuulla lisää Anna-Maria Orgolaista kerhohuoneella, myöhemmin ilmoitettava ajankohtana, jolloin hän myös vastaa mielellään kysymyksiimme.

Muutamma ruokaohje piristämään päivää

"välit ruokaan eivät ole kunnossa, jos syömiseen liittyy paljon pettymyksiä, paha mieltä ja ahdistusta, ja enemmän ongelmia kuin iloa. Syömisestä pitäisi olla myös nautinto" Siks teemmä näit ruokii. (Sanonnan lainaus :Kotiliesi nro 1/7.1.2021)

Rahka-perunaletut

500g perunoita
350g maitorahkaa
3 rkl tattarijauhoja
2 munaa

merisuolaa
riipaus raastettua muskottipähkinää
muutama sitruunmelissan oksa
öljyä paistamiseen

Huuhdo perunat ja keitä niitä koosta riippuen 25-30 minuuttia. Kuori ja soseuta perunat tai puserra ne lävikön läpi. Sekoita joukkoon rahka, tattarijauho sekä yksi muna ja yksi keltuainen. Mausta ja lisää silputtu sitruunamelisa. Jätä muutamia lehtiä koristeluun. Vatkaa jäljelle jäänyt valkuainen kovaksi vaahdoksi ja sekoita nostelemalla taikinaan.

Paista taikinasta öljyssä kullankeltaisia, läpimitaltaan noin kahdeksansenttisiä lettuja. Paisto aika noin 8-10 minuuttia.

Koristeletut sitruunamelisan lehdillä.

Letut maistuvat sellaisinaanakin tai lisäkkeinä sekä suolaisen että makean kera.

Punajuuret hunajakastikkeen ja fetajuuston kera, 4:lle

6 keskikokoista punajuurta

50g fetajuustoa

Kastike

1,5 rkl balsamiviinietikkaa

1 tl hunajaa

8 rkl öljyä

1 tl hienonettua ruohosipulia

1. Sekoita viinietikka ja ruohosipuli. Lisää joukkoon öljy ja hunaja.

2. Huutele ja harjaa punajuuret puhtaiksi. Keitä ne pehmeiksi kannen alla ja huuhtelee nopeasti kylmällä vedellä. Purista kuori irti, leikkaa punajuuret lohkoiksi ja marinoida kastikkeessa 20-30 minuutin ajan.

3. Aseta punajuuret tarjolle vadille. Murennä juusto ja ripottele punajuurien päälle.

Sakkolan täytetyt porsa

600 g porsaan ulkofilettä tai - paistia

mausteena :suolaa, pippurisekoitusta rouheena, rosmariinia ja tinjania. omenalohkoja ja luumuja.

Leikkaa porsaanfileestä tai - paistista pieniä pihvejä (80 gr). Nuiji ne muovikelmun välissä. Mausta ja täytä omenalohkoilla ja luumuilla. Kierrä rullalle ja sulje hammastikulla.

Ruskista pinta öljyssä pannulla.

Kypsennä uunissa, lämpö 175 C, kiertoilmauuni 150 C, valele paiston aikana lihaliemellä.

Tee paistosliemestä kastike, mausta kermalla ja tarkista maku.

Poista tikut ennen tarjoamista.

Mustikkapaistos

100 g voita

4,5 dl vehnä jauhoja

1.5 dl sokeria

2 tl leivinjauhetta

1 muna

2-3 dl mustikoita

1.5 dl kermamaitoa

1. Sekoita pehmeä voi ja sokeri keskenään. Lisää muna, sekoita leivinjauhe vehnäjauhoihin. Lisää kermamaito ja vehnäjauho taikinaan vuorotellen, aina välillä hyvin vatkatun.
2. Lisää taikinaan viimeiseksi mustikat. Kypsennä paistos tasapohjaisessa korppujauhotetussa vuoassa. Kypsymisaika 175 C uunissa noin tunti. Kiertoilmauuni lämpö 150 C.

Huom. Jos käytät pakastemustikoita, pyöräytä ne jauhoissa ennen taikinaan lisäämistä

Jaksamista v 2021, Irma

”Mikä jääp terält, se jääp hamarltki”

Näi sannuo kannakselainen sanalasku ja miu käsityksein mukkaa se tarkoittaa, jot ko mitä suunnitteluo tehä ni se on pittää alkaa koht'siltää tai se vällei jääpki tekemättä.

1. Näi talvaikaa tulluo mielehein sellasetki sanonnat/sanaparret, ko;

”Toise takapuolel on hyvä mäkkii laskii”.

”Oha oksa ottajii, ko on kuuse kaatajii”.

Tää saatetaa tokasta, ko katsotaa jonku toise ”kustannuksel” saahha hyöttyy.

2. Ulkon pyryttää parraillaa ni mie otan tähä seuraavaks jonkuu ilmoi liittävän sanonnan;

”Kaakko ei kauva satamatta tuule”

”Sattaa savine pilv, musta muite hirvittellyö”.

”Aamul, ko karjakyntie sattaa, ni puoliltpäivi on pouta”.

Kaks `ensimmäistä` ilmasuuntaa ja värrii ilmasevat sanonnat pittääa nii hyväst paikkaase jot ei toskaa. No ”karjakyntie” ilmasu tarkoittaa aamuvarraista, sillo näät ajettii lehmät laitumel”.

3. *”Työ pittää tehä toimie, män aikaa minkä män”. (huolel).*

”Kuka tyynen makkaa, se tuulen soutaa”.

”Mikä jääp terält, se jääp hamarltki”.

”Tekkyöhä se tekijä poika, kirvesvarren viikkauves”.

Kirvesvarre viikkauves tekemises on pien nälvimise maku.

4. *”Kyl routa porsaan kottii ajjaa”.*

”Kyl nälkä opettaa suvepojan ulvomaa”.

”Kylhä suski syytä löytää, ko lampaalihhaa miel tekkyö”.

”Ehä pässikää vuonajaa määi”.

Nää suvepoikaa ja porsaahe liittävät sanonnat olliit käytös esim. sillo ,ko joku ol oikei ”järetön”, eikä meinant antaa periks millää ja vaik läht ulos äkäsen , ni näil saatettii lohuttautuu.

Suve lampaalihhaa tahtomine ol käytös sillo, ko joku keks tekosyyn selvittääksie jostai tilantiest.

Pässist ja sen määkimistä kuvaava sanonta, kuvas ihmissuhteita; esim. äiti ja isä erilaista suhetta lapsihie.

5. *"Jos ei uo hyväst meil, ni ei uo setälöisilkää".*
"Jos on melske meil, ni on se mukse muuvallaki".

Täll vertailul pyritti vähä parantelemaa ommaa olluo muiheki silmis.

6. *"Ain on se käe rukkasii minkä on kintaitaki".*
Tätä sanontaa käytettii esim. sillo, ko vaik ihmeteltii jotkuta toisii mielest hyvi epäsuhasta pariskuntaa, tai ihmeteltii vaik jottai vanhaapoikaa tai –piikaa, jot mist tuoki parin löytää.

Tälläsii sanontoi mie kuulin lapsuuvessain ja näis uhteyksis käytettyn, vanhemmiltain ja muilt sukulaisilt hyö ja miu juurein on Sakkola pitäjäst. Terveisii Murrekerhost; Laaksose Ritva

Ystävänpäivä 14.2.

USA:sta aikoinaan Suomeenkin rantautunut ystävänpäivä on taas lähellä. Puheenjohtaja kirjoittikin tervehdyksessään, että pidetään turvallista yhteyttä läheisiimme sekä ystäviimme, yhdessä voimaannumme itsekin. Heitän tähän kohtaan jälleen haasteen Teille kaikille, muistetaan

ystävää, ei vain yhtenä päivänä, vaan vuoden jokaisena päivänä. Laitetaan tervehdys kortin muodossa ystäväälle tai soitetaan ystäväälle, vaikka kerran kuukaudessa. Kenelle vain haluat toivottaa mukavaa päivää, kysellä kuulumisia, kertoa omista kuulumisistasi. Vuosi 2020 oli jäätävää aikaa tapaamisten ja sosiaalisten suhteiden luomiseen sekä ylläpitoon. Monet yksin asuvat jäivät todella yksin. Olen ollut onnekas siinä suhteessa, että saan käydä töissä ja siellä tapaan ihmisiä, vapaa-ajalla ei enää niinkään poiketa ystävän kanssa kahvilla.

Lehden toimittajan jupinat, koronakaranteenissa

Maaliskuun 4.pv vuonna 2020, nousin ystäväni kanssa Finnairin lennolle Turkin Alanyaan. Paluulento oli minulla varattuna 18.3. Ystäväni paluulento oli jo 11.3. ja toinen ystäväni Suomesta oli tulossa 11.3. kahdeksi viikoksi Alanyaan eli paluu 25.3.

Ensimmäinen viikko Alanyassa oli yllättävän lämmin, maaliskuun viikoksi. Olimme rannalla, meressäkin tuli käytyä uimassa, kiertelimme kaupunkia, tapasimme ystäviä. Kaikki oli oikein hyvin. No, kaikki tietää mitä maailmalla alkoi tapahtua. Viikko ei ollut ehtinyt loppuun, kun Kiinan Wuhanista alkoi tulla uutisia uudesta viruksesta. Luulenpa, että siinä vaiheessa moni vielä ajatteli, että se on Kiinassa, ei kosketa Eurooppaa, Suomea nyt ei ainakaan. Ei tainnut kulua kuin vuorokausi siitä ajatuksesta, kun alkoi kuulua hurjia uutisia Espanjasta ja Italiasta. Virus, joka tappoi satoja, jopa tuhansia ihmisiä, alkoi olla lähempänä. Kaikki ei taidakaan olla enää niin hyvin.

Tuli maaliskuun 11.pv, jolloin toinen ystäväni lähti Suomeen ja toinen tuli Suomesta. Läpsystä vaihto. Tuli perjantai 13.pv maaliskuuta, työkaverini on kirjoittanut päiväyriin työpaikalla ”Taistelin, Yritin, Hävisin. Päivänä, jolloin suomalaiset menetti järjen”. Eli hän sattui olemaan iltavuorossa ja hyllyt tyhjenivät ennätysvauhtia, siinä ei enää mahtanut mitään. Hurjimmat uutiset olivat totta, Covid-19, korona virus, oli tosiasia. Ihmiset tyhjensivät kauppojen hyllyt täysin tyhjiksi, niin elintarvikkeista kuin käyttötavaroista, joista varsinkin wc-paperi loppui monessa kaupassa, samoin kuin säilykkeet, jauheliha ym. Kaikki näköjään valmistautuivat pysyttelemään kotona ja hyvin pitkään, millään muulla tavalla ei pysty selittämään wc-paperi hamstrausta, koska kyseessä ei ollut Noro-virus. Kauppoja ei oltu sulkemassa, julkinen liikenne toimi, virastot olivat auki, elämä pyöri vielä arjen asioissa, vaikkakin korona oli tullut keskuuteemme.

Alanyassa elämä oli vielä silloin rauhallista, kauppojen hyllyt eivät olleet tyhjä, mitään paniikkia ei näkynyt. Koronasta puhuttiin, paljonkin, kaikilla on teorioita. Oltiin lomaviikkoni toisen viikon alkupuolella, kun Suomesta alkoi kuulua viestejä, että ulkomailla olevat suomalaiset on saatava kotimaahan ja pian. Seurasin omaa lentovaraustani, se oli vielä olemassa. Finnair oli ilmoittanut, että muutoksia tulee ja niitä piti seurata ja niistä tulee matkustajille ilmoituksia. Jatkoin elämäni Alanyassa.

Maaliskuussa Alanyassa on vielä hiljaista, turistikausi alkaa enemmän näkyä huhtikuusta alkaen, joten kaikki kaupat, ravintolat ym eivät vielä olleet edes auki. Alanyassa alkoi kuitenkin korona rajoitukset jo hieman näkymään, ravintolat menivät aikaisemmin kiinni, ravintoloissa otettiin käsidesit käyttöön, ravintoloissa pöytäseurueiden tuli istua omassa seurueessaan eikä pöytäseurueita saanut sekoittaa. Alanyassa on aina ollut sääntö, että karaokebaareissa laulut loppuu tasan klo 24, ruokaravintoloissa sai istua, mutta musiikki ei saanut soida (tämä siksi, että kyseiset paikat sijaitsivat asuinalueilla ja musiikki ei saanut häiritä), yökerhot olivat auki aamuun asti, mutta nyt niidenkin aukioloihin tuli rajoituksia.

Sitten koitti ma 16.3. noin klo 21, istuin iltaa ystäväni kanssa ravintolassa, kun puhelimeeni tuli Finnairilta viesti, ”Hei Auli, olemme pahoillamme, mutta lentosi on ke 18.3. on peruttu” Viesti jatkui vielä ohjeistuksella, kuinka toimia. Ja eikun soittamaan Finnairille, automaatti kertoi, että etusijalla tällä hetkellä ovat ne joiden paluulento Suomeen on 72 tunnin sisään, muiden toivottiin soittavan myöhemmin. Arvatkaa toimiko systeemi, ei todellakaan. Kaikkihan sinne soittivat. Laitoin puhelimen kaiuttimelle ja annoin jonotusmusiikin ”King of the Road” soida ja soida ja soida. Kunnes tuli reilu tunti täyteen ja linja meni poikki. Jatkoin iltaani ystävien kanssa. Seuraava aamu klo 9, uusi yritys Finnairille, puhelin kaiuttimelle ja tuttu musiikki alkoi soimaan. (Finnairilla ei nähtävästi vaihdu ikuna musiikki). Ja yhtäkkiä, joku oli linjoilla ja sain buukattua itseni toiselle lennolle, samalle päivälle, hieman eri lähtöajalle ja toiselle kentälle. Samalla ystäväni, joka oli tullut vasta alle viikko sitten, varasi myös samalle lennolle paluun ja joutui näin aikaistamaan lähtöään viikolla. Tässä kohtaa on annettava Finnairin asiakaspalvelijalle täysi kymppi, tilanteessa, jossa puhelimet soi ja kaikki yrittävät saada lentojaan järjestymään, niin asiakaspalvelija oli täysin rauhallinen, ystävällinen ja teki työnsä nopeasti.

Laskeuduimme Helsinki-Vantaalle, jossa Finavia ei sitten ollut ihan tehtäviensä tasalla. Koneessa lentohenkilökunta sanoi, että kentällä jaetaan ohjeita, kuinka toimia. Ainoa tiedote asiasta, oli ottaa itse kyseinen tiedote pöydältä, joka oli jäädä minulta huomaamatta ja tiedoksianto oli ruotsiksi. Missään ei ollut käsidesejä (ainoa paikka, missä näimme, oli Hesburgerin tiski), ei ketään kertomassa tilanteesta. Jälkeenpäinhän Finavia käänsi syyttävän sormensa THL:n puoleen, että ei ollut tullut ohjeita. Koneessa lentohenkilökunta kuitenkin tiesi jotakin ohjeistuksista, koska sanoivat, että Hki-Vantaalla opastetaan.

Ja nyt jäin miettimään, niin Turkkiin päin mennessä, meidän piti antaa tietoja itsestämme Turkin viranomaisille, terveydentilasta, missä istuimme koneessa, lähiomainen ym. Tosin, tätä lappua ei kukaan koskaan meiltä Turkin päässä kysynyt. Syy ei oikeastaa selvinnyt, miksi piti kyseinen lappu täyttää.

Pääsin kotiin ja työnantajani oli jo ollut lomani loppuvaiheessa yhteydessä minuun ja kertoi, että karanteeni odotti minua välille 19.3.-1.4.2020. Hallituksemme suosittama, mutta työnantajan määräämä, töihin ei ollut mitään asiaa. Huonoa tuuria todellakin, karanteeni oli palkaton, vaikka olin lähtenyt reissuun ennenkuin koko koronasta oli kuultukaan.

14 vuorokautta siinä sitten oltiin kotosalla, ulkoilla sai, mutta kauppaan ei ollut mitään asiaa. Onneksi on ihania ystäviä, jotka kävivät kaupassa puolestani. Koska karanteeni ei ollut lomaa, elämä oli kyllä aika tylsää, ei osannut tehdä juurikaan mitään, vaikka aikaa oli. Onneksi on some ja ystävät, joiden kanssa viestitellä ja onneksi on televisio ja monet sen kanavat, vaikka alkoi olla sekin olla jo tylsää.

Huhtikuussa töihin. Elämä soljui eteenpäin. Uusia ohjeistuksia. Kukaan ei taatusti odottanut, että tätä lukiessanne, on korona edelleen mukana elämässämme ja nyt jopa muuntautuneena viruksena. Elämä soljuu silti eteenpäin. Rajoituksista huolimatta.

Palataan hieman taaksepäin, joulukuun 17.pv vastasin työpuhelimeni noin klo 13. ”Päijät-Hämeen keskussairaalaista Lahdesta, infektio-osastolta X.X. hei, varmistan että puhelimesta on Auli Simola”. Hämmästyneenä siitä mistä puhelu tuli, vastasin tervehdykseen ja kerroin olevani kyseinen henkilö. Henkilö kertoi minun olleen covid-19 positiivisen lähettyvillä ma 14.12. ja olen näin ollen altistunut koronalle. Henkilö kehoitti minua laittamaan työasiat sivuun ja lähtemään kotiin välittömästi karanteeniin, joka kestää 24.12. asti. Siinä kuulkaa pyöri ajatus jos toinenkin, kävi mielessä, että nyt joku pilailee pahemman kerran, sana korona jäi soimaan päähän ja olin jo varma, että nytkö se virus iskee minuun. Henkilö puhelimesta sanoi, että Pirkanmaan sairaanhoitopiiriin tartuntajäljitys ottaa minuun vielä yhteyttä samana päivänä. Hän kysyi myös, että onko minulla oireita? Kun oireita ei ollut, niin testeihin ei tarvitse mennä.

Kävin ilmoittamassa asian työnantajalleni ja lähdin kotiin karanteeniin. Muutama tunti tästä, sain puhelun PSHP:n tartuntajäljityksestä. Puhelun aikana käytiin läpi tärkeimmät asiat, 24.12. sain luvan lähteä liikkeelle muiden ihmisten pariin. Ulkoilla sai koko ajan, yksin ja vältellen väkijoukkoja. Kun kerroin asuvani yksin, hän kysyi heti kuinka saan ruokaa. Tilasin ruoat verkkokaupasta ja olihan ne ihanat ystäväni jälleen apunani. PSHP lähetti sähköpostilla ohjeet, kuinka toimia, sekä oireettomana kuin myös jos olisin saanut oireita. Ja karanteenin jälkeen saa vielä otteen viranomaishaltijapäätöksen karanteenista.

Nyt oli aikaa tehdä ajoissa jouluvalmistelut, jotka olin kyllä ajatellut hieman erilailla. Sain tehtyä rauhassa karjalanpiirakoita pakkaseen ja paistoin kinkun. Jouluaaton vietin itseni kotosalla, samoin joulupäivän (jonka olen yleensäkin omissa oloissani), Tapaninpäivänä menin vanhempieni luo. Mitään oireita ei tullut, joten joulun jälkeen takaisin töihin. Elämä jatkuu edelleen, rajoituksia noudattaen.

Jälkeenpäin ajatellen, jos en olisi saanut maaliskuussa lentoa järjestymään niinkin hyvin kun sain, mitään hätää minulla ei olisi ollut. Olin ystäväni asunnolla, ja koska lentoja Suomesta Turkkiin ei ollut, niin minulla olisi ollut asunto, koska sinne ei tullut ketään. Olisin muutenkin saanut asumiseni järjestymään. Yksin ei olisi tarvinnut olla, onhan minulla siellä sekä suomalaisia että turkkilaisia ystäviä. Maaliskuun karanteenini aikana työkaverini joutuivat täydellisen härdellin keskelle, en voi edes kuvitella, mitä kaikkea he joutuivat kokemaan. Kiire kiire kiire, koko ajan kiirettä. Karanteenini joulukuussa tuli kaupallisesti erittäin pahaan aikaan, koko vuoden kiireisin sesonki, jouluku. Jouluku oli tulossa ja minä karanteenissa. Sillegän en voinut mitään. Ja jälleen työkaverini olivat kovan urakan edessä, kiire kiire kiire, koko ajan kiirettä. Eräs ystäväni sanoi, että jospa pelissä olikin joulukuussa ”kohtalon sormi” kyseessä, ehkä välttyin covid-19 virukselta, kun olin jo karanteenissa. Työtahti oli kovaa monta viikkoa ennen jouluviikkoa, vapaa-aikana tehtiin kotihommia. Ehkä kroppa halusi lepoa ja järjesti sen näin. Ei voi tietää. Ehkä maaliskuun karanteeni oli vain minun parhaakseni. Luonto järjesti sen näin. Näihin tunnelmiin, pidetään huolta toisistamme.

Love, Auli.

Kuva Keskustorilta valoviikkojen aikaan, tämä oli yksi kauneimmista ellei jopa kaunein taloon heijastettu kuva.

Perinteisiä valoviikkojen valotauluja ei ollut esillä, ratikkalinjan töiden takia.

Karjalan Liiton jäsenmaksukäytäntö on muuttunut

Liitto on siirtynyt vuoden 2021 alusta keskitettyyn jäsenlaskutukseen.

- Liitto lähettää helmikuussa jäsenlaskun suoraan kaikille seuran Liittoon kuuluville henkilöjäsenille Karjalan Kunnat –lehden mukana.
- Lasku sisältää sekä Tampereen Karjala-seuran jäsenmaksun 15 € että myös Liiton jäsenmaksun 20 €.
- Liitto palauttaa seurojen osuudet maaliskuussa suoraan seurojen tileille.
- Mikäli kuulut useampaan seuraan laskuttaa Liitto kaikki seuramaksut samalla laskulla ja tilittää ne edelleen ko. seuroille.
- Liiton jäsenmaksu maksetaan luonnollisesti vain yhden kerran.
- Mikäli sinulla on kysyttävää asiasta, voit ottaa yhteyttä jäsenasioita Liitossa hoitavaan Ida Pöyhöseen, e-mail: jasen@karjalanliitto.fi tai p. 09 7288 1716.

Riitta Kymäläinen, sihteeri 044-5588928

HUOM!!

Seuraavalla sivulla on viitesirto niille seuramme jäsenille, jotka eivät kuulu Karjalan Liittoon, eivätkä näin ollen saa jäsenlaskua eivätkä Karjalan Kunnat-lehteä suoraan Liitosta postitettuna.

Voit nyt samalla, kun maksat oman seuran jäsenmaksun, halutessasi kätevästi liittyä myös Karjalan Liiton jäseneksi.

Tampereen
Karjala-seura ry.

Vuoden 2021 jäsenmaksu

Tampereen Karjala-seuran vuoden 2021 jäsenmaksu on 15 €.

Voit liittyä Karjalan Liittoon maksamalla samalla Karjalan Liiton jäsenmaksun 20 €. Liiton jäsenenä saat jatkossa Karjalan Kunnat -lehden sekä Liiton jäsenkortin, jolla saat tiettyjä alennuksia ja etuja mm. kesäjuhlien aikana.

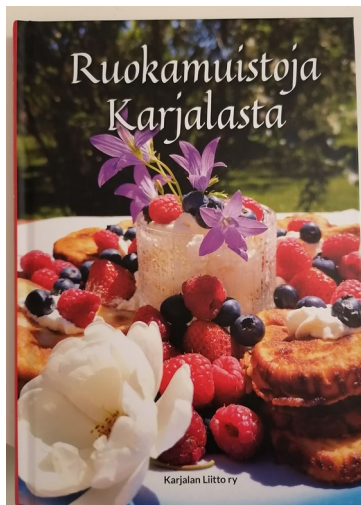
Voit halutessasi myös antaa lisätukea oman seuran toimintaan.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN	Nordea Pankki FI95 1148 5000 3051 44	BIC	NDEAFIHH
Saaja Mottagare	Tampereen Karjala-seura ry Koulukatu 12, 33200 Tampere			
Maksajan nimi ja osoite Betälarens namn och adress	Tampereen Karjala-seuran jäsenmaksu vuodelle 2021 15,00 Karjalan Liiton jäsenmaksu vuodelle 2021 20,00 Lisätuki seuralle —,—			
Alle- kirjoitus Underskrift	Viitenro Ref.nr			
Tilitä nro Från konto nr	Eräpäivä Förf.dag		1.3.2021 EUR	

Maksu välitetään maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.

Myytäviä kirjoja kerhohuoneella:

Historiikki maksaa 15€, Ruokamuistoja Karjalasta ja Kronstadtin varjot á 25€

Kerhohuoneen vuokraaminen

Koulukadun kerhotilaa voivat jäsenet ja ulkopuoliset vuokrata esim omiin juhliinsa ym. tapahtumiin. Vuokra jäseniltä on koko päivä 50€ ja puoli päivää 25€. Ulkopuolisilta vuokra on koko päivä 60€ ja puoli päivää 30€. Jokainen käyttäjä huolehtii tilan siivouksesta.

Kerhojen vetäjien yhteystiedot:

Naisten kerho: Riitta Kymäläinen p. 044-558 8928, riitta.kymalainen@saunalahti.fi

Alli Stenholm p. 040-739 6069, alli.stenholm@kolumbus.fi

Miesten kerho: Kari Repo p. 0400-235 733, karirepo@gmail.com

Kerhomestari: Jorma Lind p. 050-355 7023, jorma.lind@gmail.com

Käsityökerho: Anja Hakonen p. 040-704 2935, hakonenanja@gmail.com

Murrekerho: Ritva Laaksonen p. 040-835 0502, laaksonenr4@gmail.com

Jäälyhtyjä voi tehdä perinteisen ämpärin sijaan myös erilaisiin kakkumuotteihin, jolloin kynttilälle jää sopiva paikka ilman jään kovertamista.

Niksi-Pirkkana

Ritva Laaksonen, murrekerhon vetäjä

Historiikkitiimi Seija Ahomäki, Veijo Sinkkonen ja Tapio Nikkari

Kerhohuoneella ennen korona-aikaa

*Tampereen Karjala-seuran
80-vuotis Juhlajumalanpalvelus
Tampereen Tuomiokirkossa
20.9.2020.*

*Kynttilöitä sytyttämässä
Jorma Turkki*

Tampereen Karjala-seuran naisia kesäisessä Arboretumissa Hatanpäällä 2020.

Tampereen Karjala-seuran hallitus 2021

Puh.joht. Kari Repo	Simunantie 8-12 A 3, 33880 Lempäälä puh. 0400-235 733, karirepo@gmail.com
Vpj. Antti Kymäläinen	Karriekatu 1 J 28, 33820 Tampere puh. 040-506 8320, antti.kymalainen@saunalahti.fi
Siht. Riitta Kymäläinen	Karriekatu 1 J 28, 33820 Tampere puh. 044-558 8928, riitta.kymalainen@saunalahti.fi
Rah.hoit. Jorma Lind	Voimakatu 9 B 43, 33100 Tampere puh. 050-355 7023, jorma.lind@gmail.com
Sirkku Arminen	Raholankatu 5 D 35, 33300 Tampere puh. 040-828 6955, sirkkuarminen@gmail.com
Anja Hakonen	Kalkun viertotie 3 A 6, 33330 Tampere puh. 040-704 2935, hakonenanja@gmail.com
Antti Viitala	Pihlajakatu 10, 33900 Tampere puh. 0400-949 945, antti.h.viitala@hotmail.com
Eila Inkiläinen	Hämeenpuisto 11 B 31, 33210 Tampere puh. 040-524 1959, eila.inkilainen@kolumbus.fi
Heidi Koivikko	Hallituskatu 9 B 24, 33200 Tampere puh. 040-513 9350, heidinviestit@gmail.com

Seuraava Tiijoks Teil lehti ilmestyy syyskauden 2021 aikana

